

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

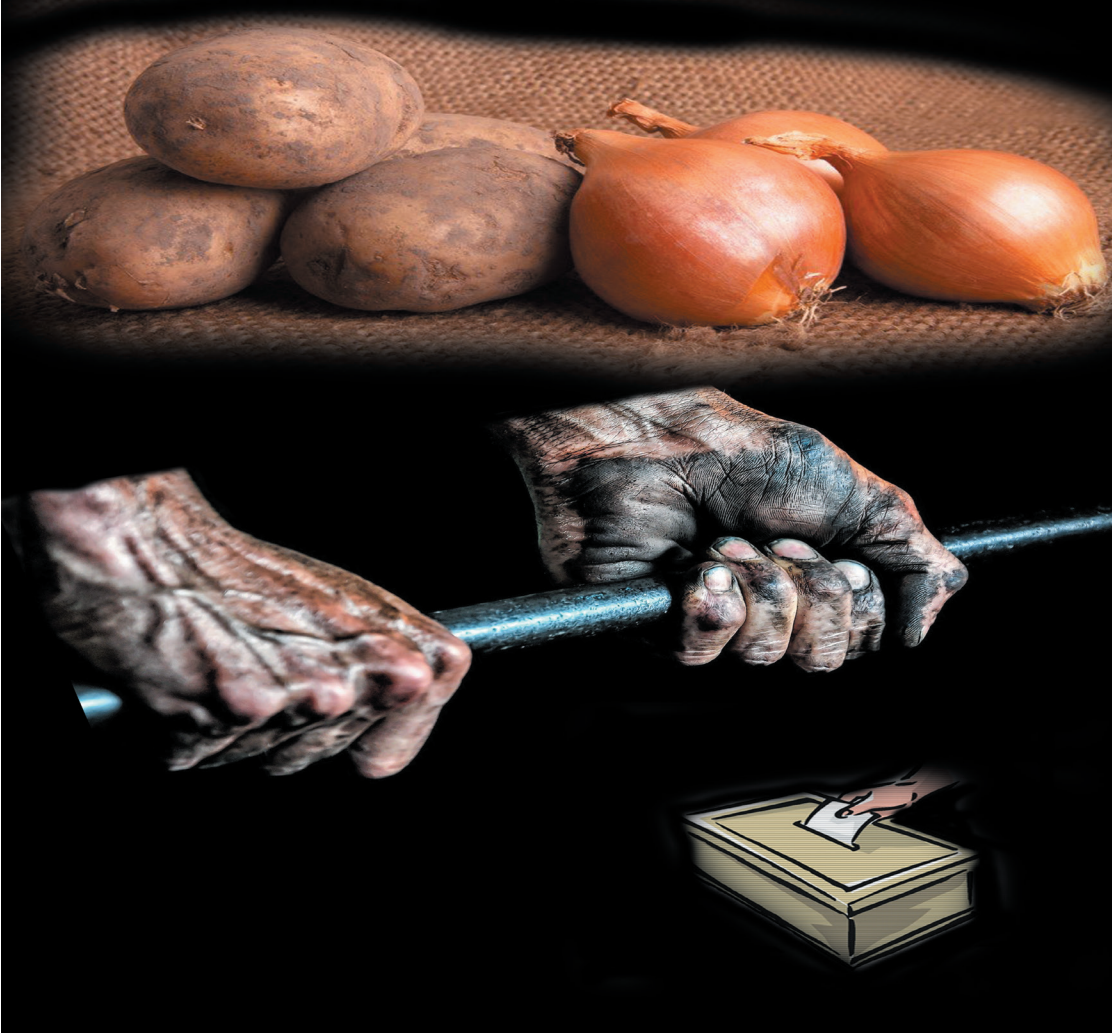
İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 41/Mayıs 2019 Fiyatı:2 TL

Birleş...Örgütlen... Özgürleş...

Unutma! Unutturma!

Bir Hazin Hürriyet

31 Mart yerel seçimleri, burjuvazi, iktidar ve çıkar gruplarının yani bir bütün olarak devletin seçim öncesi ve seçim sonrasında da gündemi belirleyen bir argümanı haline geldi. Seçim sürecine kadar ki seçim kampanyaları, seçim sonrasında ise YSK karar beklentileri, düzen partileri arasındaki pespayeliyi açıkça ortaya koyan söylemler ve ana akım medyanın seçim senaryoları içinde geçen toplumsal bir nevrozizm tetiklenmiştir. Sandık ve demokrasi ilişkisinin kapitalizmde kof bir savunı olduğu bir kez daha kanıtlanmış oldu.

“AKP-Saray Rejimi” kavramsallaştırılması üzerinden siyasi iktidarla devleti eşleştiren devrimci-sosyalist yapılar da dahil olmak üzere CHP’nin İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ni almasını neredeyse devrim olarak niteleyip boş bir umut pompalama girişimi seçim iptali ile gümbürtüye gitmiştir. Bundan sonraki süreçte aynı filmi izlettirecektir bizlere...

Burjuvazinin ve iktidarlarının siyasi ve ekonomik yönetemezlikleri, çıkar hesaplaşmalarının gölgesinde, işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına binen ekonomik krizin sonuçları su yüzüne çıkamamaktadır.

Devasa büyüklükteki firmaların üretim için ithalat girişimleri, bankalar dahil kredilendirme kurumlarınca karşılık bulamamaktadır. Üretim durdukça çalışma gün sayısı 4’e düşürülmektedir. Diğer yandan 6 aylık çalışma sözleşmesiyle çalıştırılan güvencesiz işçiler, evine asgari gıdayı almakta zorlanan işçi ve emekçiler, milyonlarca genç işsiz ve göçmen işçilere yönelen ırkçı tutumlarla fren boşalmak üzeredir. Euro ve dolar piyasasında TL’nin önlenemez düşüşü geleceği bugünden göstermektedir. Bir toplumsal düzenin altyapısı ekonomiktir. Ekonomik kriz kapitalizmin döngüsünde olağandır ve bu krizden çıkmanın bildik yolları işçi ve emekçileri daha da fazla sömürüyle karşı karşıya getirmektedir.

Sınıfın, ideolojik ve politik öncülüğünü yapacak devrimci-sosyalist ve komünistler ise 2019 1 Mayıs’ında da gördüğümüz üzere dağılmış durumdadır. İşçi sınıfı ve komünistlerin gündemi, anı yakalayacak örgütlülüğe ve güce erişmenin çabası ve mücadelesini yürütmek olmalıdır. Burjuvazinin hukukuna, seçim manipülasyonlarına, sahte umutlara, yılgınlık ve eylemsizliğe aralanan her edim, bizleri komünist düşünce, eylem ve davasından geri düşürecektir. Burjuvazi ve iktidarlarının her sendelemesi devrim mücadelesinin hanesine yazılan bir artı olmalıdır. Düzen koşullarından umut yaratmak ve bunun rüzgarına kapılmak isteyenlere bir çift söz de ustadan gelsin;

*Ne demir, ne tahta, ne tül perde var hayatında,
hürriyeti seçmene lüzum yok hürsün!*

Bu hürriyet hazin şey yıldızların altında.

Cumhuriyet Türkiye'si Kadın Hakları Bakımından Avrupa'dan Bile İleri de miydi?

Osman Tiftikci

Kadın hakları denilince en yaygın söylemlerden biri, bu hakların Türkiye'de Avrupa'dan, hatta Fransa'dan bile önce verildiğidir. Bu iddiaya göre Türkiyeli kadınlar Cumhuriyet'le birlikte ortaçağ karanlığından kurtulmuşlar, özgürlüklerine kavuşmuşlardır. Gene bu iddiaya göre, Cumhuriyet Türkiye'si, İslam dünyasının ilk ve tek laik ülkesi olduğu gibi, kadınlara haklarını veren ilk ve tek İslam ülkesidir.

Atatürkçü görüş, diğer konularda olduğu gibi kadın sorununda da AKP gericiliğine karşı Cumhuriyet döneminin Kemalist politikalarını çözüm yolu olarak önermektedir.

1924 yılında çıkarılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu'yla eğitimin dinden arındırılması, kadın erkek karma eğitim yapılabilmesi, 1926 İsviçre Medeni Kanunu'nun kabulüyle, aile ilişkilerinde yapılan reformlar, kadınların sanatsal alanda, örneğin sahnelerde de yer alabilmeleri, kadınların her tür mesleki alana katılabilmelerinin önünün açılması, bütün bunlar; az sayıda kadınla sınırlı olsa da, eleştirilecek çok özelliklere sahip olsalar da ilerici adımlardı. Bu reformlar, Tanzimat ve Meşrutiyet dönemlerinde, bu alanda atılan adımların devamı niteliğindeydiler. 1934 yılı sonunda kadınlara seçme ve seçilme hakkının verilmesi, bu yukarıdan aşağı reform hareketinin tepe noktası gibi duruyordu.

Verildikleri dönemde özellikle de 1930'lu yıllarda tümüyle biçimsel olarak kalan kadın hakları, 1960'lı, 70'li yıllarda ve sonrasında kadın özgürlük mücadelesinin ve kadın örgütlenmesinin gelişimini kolaylaştırıcı, en azından bütünüyle engelleyici olmayan bir işlev gördüler. Bu nedenle önemsiz olgular değillerdi. Fakat bu reformlar Atatürkçülerin abarttığı kadar var mıydı ve bu politikalar günümüzde AKP gericiliğine karşı, Türkiye'de kadın özgürlüğü sorununa bir alternatif olabilir mi?

Türkiye Kadın Hakları Bakımından Avrupa'nın En İleri Ülkelerinden Biri miydi?

11 Nisan 1930 tarihinde Türkiye'de kadınlar belediye seçimlerinde seçme ve seçilme hakkını kazandılar. 1933 yılında bu hakka, kadınların muhtar olma ve ihtiyar meclisine seçilme hakkı eklendi. 5 Aralık 1934 tarihinde de kadınlar genel seçme ve seçilme hakkını kazandılar. Türkiye'de kadınlar ilk kez 1935 yılında seçimlere katıldılar.

1935 yılında Fransa, İtalya, İsviçre, Yunanistan'da kadınlar henüz seçme ve seçilme hakkını kazanmamışlardı. Fakat Avrupa'da bu ülkeler istisna durumundaydılar. Avrupa kadınları özellikle Birinci Dünya Savaşı sonrası süreçte bu hakkı kazanmışlardı. Örneğin bütün İskandinav ülkeleri, Belçika, Hollanda, Danimarka, Almanya, İspanya, İngiltere, Portekiz, Polonya ve Sovyetleri oluşturan ülkelerin kadınları bu hakkı kazanmışlardı. Avrupa dışında Amerika, Kanada, Avustralya, Orta Asya Cumhuriyetleri, Kafkasya devletleri, Afrika'da Zimbabve ve Kenya kadınların bu hakları kazandıkları bazı ülkelerdi. Kadınların seçme ve seçilme hakkını hangi ülkelerde ne zaman kazandıklarına internet üzerinden kolayca ulaşılabilir. Yani Türkiye Avrupa'da kadın haklarının kazandığı ilk ülkelerden değil, son ülkelerden biriydi.

1920'li yıllarda Türkiye feministleri kadın hakları bakımından Türkiye'yi Avrupa ve dünya ile karşılaştırıyorlar ve çok geri buluyorlardı. Örneğin Kadın Yolu dergisi, daha 1925 yılında şunları yazıyordu:

“Bugün otuz hükümet dahilinde, 138 milyon kadın hakkı reye sahiptir. (1935 yılında bu sayı çok daha artacaktır O.T) Bazı memleketler, kadına evvel belediye intihabatına iştirak (yerel seçimlere katılım) gibi daha mahdut (sınırlı) haklar vermekle başlamış ve yavaş yavaş tevsî eylemiştir (genişletilmiştir).” (Parantezler O.T.)¹

Durum böyleyken, Avrupa ülkelerindeki üç beş istisnayı öne çıkarıp, “Türkiye'de

kadın hakları Batı ülkelerinden bile önce verildi” demek doğru değildir. Aynı mantıkla Zimbabve (o zamanın Rodesiya'sı) ve Kenya'ya bakıp; “Atatürk döneminde Türkiye kadın hakları bakımından Afrika'nın bile gerisindeydi” de diyebiliriz. Ayrıca Fransa, İtalya gibi ülkeler 1935 yılında genel olarak kadın hakları, kadın örgütlenmesi, kadınların eğitim düzeyi, sosyal yaşama katılımı, mesleklere katılımı, kadın örgütlenmesi bakımından Türkiye'den fersah fersah ilerideydiler.² Türkiye Kadınlara Siyasi Haklarını Tanıyan İlk ve Tek İslam Ülkesi miydi?

Değildi. İslam dünyasında siyasi haklarını ilk kazanan kadınlar, Türkiyeli kadınlar değil, Rusya'da yaşayan Müslüman kadınlardı. Rusya Müslüman kadınlarının 1905 devrimi ile birlikte başlayan özgürlük mücadelesi, 1917 Şubat ve daha sonra Ekim sosyalist devrimiyle başarıya ulaştı.

Şubat devriminden sonra 1-11 Mayıs 1917 tarihleri arasında yapılan Birinci Umumi Rusya Müslümanları Kongresi'nde kadınların seçme ve seçilme hakkı kabul edildi. Kongreye katılan yaklaşık 900 delegenin 112'si kadındı. Kongre, Rusya Müslümanlarının merkezi dini idarelerinden biri olan Orenburg Müftülüğü'ne bir kadını kadı (hakim) olarak seçti. Muhlise Bubi Hanım İslam tarihinde kadılık mevkii'ne seçilen ilk kadın oldu.

İslam dünyasında kadınların seçme ve seçilme hakkını ilk tanıyan devlet ise, 28 Mayıs 1918'de kurulan ve 28 Nisan 1920'de Sovyetler tarafından yıkılan Azerbaycan Halk Cumhuriyeti idi. 28 Mayıs 1918 tarihli Azerbaycan İstiklal Beyannamesi'nin 4. Maddesi şöyleydi:

“4. Azerbaycan Halk Cumhuriyeti, millet, mezhep, sınıf, silk (meslek O.T) ve cins farkı gözlemeden kalemrevinde (hudud-u dahilinde Y.Kafkasya) yaşayan bütün vatandaşlara hukuk-u siyasiye (siyasi haklar O.T) ve vataniye temin eyler.”³

Yıkılan Azerbaycan Halk Cumhuriyeti'nin yerini Azer-

baycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti aldı ve kadınlar siyasi haklarını kullanmaya devam ettiler. Ekim devriminden sonra kurulan bütün Müslüman cumhuriyetlerde kadınlar siyasi haklarına sahiptiler.

Türkiye Cumhuriyeti, kadınların siyasi hakları bakımından, 1920'li ve 1930'lu yıllarda, birçok Müslüman halktan ve Müslüman devletten geri durumdaydı. Bu nedenle o dönemin Türkiye'li komünist kadınları, Türkiyeli kadınlara, kadın hakları ve kadın mücadelesi bakımından Sovyet Müslüman kadınlarını örnek olarak gösteriyorlardı. Bu konuda Aydınlık dergisinde birçok yazı yayımlanmıştı.

Verilen Haklar Kadın Hareketine Nelere Mal Oldu?

Atatürkçüler kadınlara siyasi haklarını verdi diye M. Kemal'e methiyeler düzerken, Türkiye kadınlarının elinden nelerin alındığından hiç söz etmiyorlar. M. Kemal'in kurduğu tek parti ve tek adam yönetimi, kadınlara seçme ve seçilme hakkını tanıdığı dönemde, Osmanlı'da II. Meşrutiyetle başlayan ve 1920'lerde de devam eden kadın hareketinin son izlerini de sildi. Feminist hareket yok edildi ve 1935 yılından sonra yaklaşık 50 yıl kendini toparlayamadı. Yasaklı komünist kadın hareketi ise 1970'li yıllarda tekrar yasal örgütlerini kurmaya, dergi çıkarmaya başlayabilmişti.

1925 yılında Takrir-i Sükun Kanunu ile birlikte demokratik haklar ve toplumsal muhalefet tam bir baskı altına alındı. 1927 seçimleri tek parti ile yapıldı. CHP aynı yıl yaptığı tüzük değişikliği ile M. Kemal'i değişmez parti başkanı ve ölene kadar Cumhurbaşkanı ilan etti. M. Kemal'e milletvekillerini belirleme yetkisi verildi. Yasamanın, yürütmenin, yargının ve ordunun başında M. Kemal vardı. 1936 yılının Haziran ayında çıkarılacak bir genelgeyle de, parti il başkanları aynı zamanda vali yapılacak, Parti Genel Sekreteri de aynı zamanda İçişleri Bakanı olacaktır. Gene aynı yıl (1936) faşist İtalya'nın ceza yasasından alınan maddeler, ünlü 141 ve 142. Maddeler olarak düzenlenip, Türk Ceza Yasasına

konulacaktır.

Kadınlara seçme ve seçilme hakkı verilene kadar Türkiye’de çok uluslu, çok dinli feminist bir kadın hareketi, kadın dernekleri, kadın dergileri vardı. 1920’li yıllarda komünist partili kadınlar da bu harekete katılmışlardı.

Çerkes bir aileden gelen Nuriye Ulviye Mevlan Civelek’in çıkardığı Kadınlar Dünyası dergisi bunlardan biriydi. Dergi aynı zamanda Osmanlı Müdafaa-i Hukuk-ı Nisvan Cemiyeti’nin (Osmanlı Kadınının Haklarını Savunma Derneği) yayın organıydı. Dergi yazarları arasında Kürt ve gayrimüslim kadınlar da vardı.

Kürt kadınları Mayıs 1919’da İstanbul’da Kürt Teali-i Nisvan Cemiyeti’ni (Kürt Kadınının Yükseltme Derneği) kurmuşlardı. Derneğin yayın organı Jin (Kadın) dergisiydi. Çerkes kadınları da 18 Mayıs 1919’da resmi olarak Çerkes Kadınları Teavün (yardımlaşma) Cemiyeti’ni örgütlemişlerdi. Derneğin 1920’de yayına başlayan Diyane (Anamız) isimli bir de yayın organı vardı.

Ermeni feminist hareketinin son temsilcisi Hayganuş Mark, 1919 yılında Hay Gin (Ermeni Kadını) dergisini yayımlamaya başlamıştı.

Nezihe Muhiddin, henüz İstanbul Ankara hükümetinin denetimine geçmeden önce Haziran 1923’te Kadınlar Halk Fırkası’nı kurmuştu.

Bütün bu oluşumlar, feminist hareket, Ankara hükümetinin tüm ülke yönetimine egemen olması, Cumhuriyetin ilanı ve tek parti yönetiminin kurulması sürecinde gittikçe geriledi ve 1935 yılından itibaren de tümüyle yok edildi. Kürt kadın örgütlenmesi çok kısa sürdü. 1923’te Çerkes kadınlarının örgütü ve yayın organı kapatıldı. İstanbul’un da denetimini ele geçiren Ankara hükümeti Kadınlar Halk Fırkası’na izin vermedi. Bunun üzerine fırka derneğe dönüştürüldü. Şubat 1924’te Türk Kadın Birliği kuruldu. Dernek Türk Kadın Yolu isimli bir dergi çıkardı. Ama baskılar gene son bulmadı. 1927 yılında dergi kapandı. Nezihe Muhiddin yolsuzlukla suçlanarak hakkında davalar açıldı ve onun yerine hükümetin is-

tediği kadınlar dernek yönetimine getirildi. Bu yöneticiler Mayıs 1935’te yani Şubat ayında yapılan ve kadınların ilk kez katıldığı genel seçimlerden hemen sonra, “bütün haklarımıza kavuştuk, artık bize gerek kalmadı” gerekçeyle son kadın örgütünü de kapattılar.⁴ Daha öncesinde, 1933 yılında Türkiye’nin en uzun süreli (14 yıl) feminist dergisi Hay Gin (Ermeni Kadını) de kapatılmıştı.

Özetle kadınlara seçme ve seçilme hakkının verilmesi Osmanlı’dan beri süregelen kadın özgürlük hareketine epey pahalya mal oldu. Ama bu kadar da değil. Verilen seçme ve seçilme hakkı tümüyle göstermelikti. Çünkü demokratik hakların kullanılmasına konulan yasakların yanı sıra, var olan iki dereceli seçim sistemi ve tek parti yönetimi bu hakkın bütün kadınlar tarafından, demokratik olarak kullanılmasını imkansız kılıyordu. O dönemin komünistleri bu seçim sistemine karşı çıkıyor ve 18 yaşını doldurmuş kadın erkek herkesin seçme, seçilme hakkına sahip olduğu doğrudan doğruya seçimi ve nisbi temsil yönteminin uygulanmasını savunuyorlardı.

İki dereceli seçim sistemi

Türkiye’de, sadece seçileceklerin değil, seçmenlerin yani oy kullanacak olanların da iktidar partisi tarafından belirlendiği bir sistem olarak uygulanıyordu.

Bu sistem günümüzde sendikalarda, demokratik birçok kurumda uygulanan delege sisteminin çok daha kötü bir biçimiydi. Bilindiği gibi delege sisteminde üyeler ya da seçmenler doğrudan yöneticilerini seçemezler. Onlar delegeleri seçer delegeler de yönetimi belirler. Bütün delegelerin ve yönetici adaylarının “Başkan” tarafından belirlendiği, muhalif hiçbir listeye izin verilmediği bir durumu göz önüne getirelim. 1935 yılındaki seçim sistemini elde etmiş oluruz.

Önce seçme hakkına sahip seçmenler belirleniyordu. Sonra seçmen sayısına göre ikinci seçmen sayısı ilan ediliyordu. 1935 seçimlerinde seçme yaşı 22 idi ve her 1000 seçmen için 2 ikinci seçmen belirlenmişti. Bu durumda

örneğin 10 bin seçmene sahip bir ilçede sadece 20 kişi milletvekili adaylarına oy verebiliyordu. İçlerinde kadınların da bulunduğu bu ikinci seçmenler (10 bin seçmenin 20 kişisi) doğal olarak CHP örgütünün bölgedeki ileri gelen kişilerinden oluşuyordu. Bu ikinci seçmenler parti tüzüğü gereği CHP adaylarına oy vermek zorundaydılar. Aksi halde çeşitli disiplin cezalarına çarptırılıyorlardı.⁵ İkinci seçmenlerin belirlenmesinden sonra M. Kemal kendi belirlediği milletvekili adaylarını açıklıyordu. 1935 yılında bu adaylar içinde kadınlar da vardı.

Sonuç olarak kadınlar seçme ve seçilme hakkını kazanmıştı ama CHP’nin ve M. Kemal’in istemediği hiçbir kadının milletvekili olması mümkün değildi. Fiiliyatta bu haklar, CHP teşkilatlarını oluşturan egemen sınıf erkeklerinin eşlerine ve yakınlarına, M. Kemal’in çevresindeki kadınlara verilmiş oldu. Milyonlarca kadın bu haklardan yoksun bırakılmıştı.

Gerçek durum böyleyken, “Türkiye’de kadın hakları Fransa’dan bile önce verildi” diyerek, kadın hakları alanında Türkiye’nin o yıllarda Fransa’dan daha gelişmiş olduğunu ileri sürenlere şöyle soralım:

İki ülke var. Birinde kadınların yüz yılı aşkın bir süredir örgütlü mücadelesi devam ediyor. Kadınlar dernek kurabiliyor, kurulu derneklere üye olabiliyor, farklı siyasi partilere girip siyasi çalışma yapabiliyor. Gene bu ülkede kadınlar sendikalara üye olup sendikal çalışma yapabiliyor, genç kadınlar öğrenci dernekleri kurabiliyor, bunlara üye olabiliyor. Kadınlar seslerini duyurmak, örgütlenmelerini genişletmek, kitleyi bilgilendirip bilinçlenmek için yayın organları çıkarabiliyorlar. Ama gel gelelim bu ülkede kadınların seçme ve seçilme hakkı yok. İkinci ülkede ise kadınlar, yukarıda saydığımız demokratik haklardan hiç birine sahip değiller. Dernek kurmaları, sendikal faaliyette bulunmaları fiilen yasak. Hükümetin izin vermediği basın, yayın organı çıkarmak

yasak. Tek siyasi parti var ve başka parti kurmak yasak. Tek partinin değişmez genel başkanını aynı zamanda devletin de değişmez başkanı. Kimlerin milletvekili olacağına da bu devlet başkanı karar veriyor. Ama bu ülkede kadınların seçme ve seçilme hakkı var. Lakin bu hakkı kullanmak biraz meşakkatli. Kadınlar seçilebilmek için var olan tek partiye üye olmak zorundalar. Bu da yetmiyor, değişmez devlet ve parti başkanı tarafından beğenilmeleri, milletvekilliği için uygun bulunmaları ve aday gösterilmeleri gerekiyor. Son olarak da iktidarda bulunan tek partinin belirlediği seçmenlerin oylarını almaları gerekiyor.

Kadınların özgürlüğü, kadın hakları bakımından hangi ülke daha ileride? İkinci ülkedeki sistem kadınların özgürlüğü için ideal çözüm yolu olarak gösterilebilir mi?

1. “Bugün Kaç Memlekette Kaç Kadın Hakk-ı Siyasiyeye Maliktir?”, Kadın Yolu, sayı 2, 23 Temmuz 1341

2. Gerçekleri ters yüz etme bakımından Atatürkçüler çok becerikliler. Örneğin şu günlerde Atatürkçü bazı televizyonlar, Sabahattin Ali’nin kitaplarını Atatürkçülük propagandasına da alet ederek pazarlayıp, para kazanmaya çalışıyorlar. Halbuki Sabahattin Ali’yi hükümeti eleştirdi diye hapse atan M. Kemal’den başkası değildir. Yani bizler severek, duygulanarak söyledığımız, “Aldırma gönül”, “Geçmiyor günler” gibi mapusane türkülerini M. Kemal’in Sabahattin Ali’yi hapse attırmasına borçluyuz. Sabahattin Ali’yi 1948 yılında katlettiren, mezarını bile kaybeden ise İsmet İnönü hükümeti idi.

3. Yeni Kafkasya, “Azerbaycan Misak-ı Millisi” sayı: 17, 28 Mayıs 1341 (1925)

4. Birlik Başkanı Latife Bekir Hanım’ın verdiği kapanma teklifi şöyleydi:

“Artık Türk kadınlığı bütün haklarına eksiksiz olarak kavuşmuştur. Yeni anayasamız bir birlik yaparak bu uğurda çalışmamıza sebep bırakmamıştır. Bu münasebetle Birliğimizin kapatılmasını teklif ediyorum.” Aktaran Gürcan Bozkır, Türk Kadın Birliği (1924-1935)

http://kisi.deu.edu.tr/gurcan.bozkir/t%C3%BCrk%20kad%C4%B1n%20birli%C4%9Fic3_s9_gurcan_bozkir.pdf

5. Hakkı Uyar, Tek Parti İktidarının Toplumsal Kökenleri, Toplumsal Tarih Dergisi 16.11.2002

<http://kisi.deu.edu.tr/hakki.uyar/yayinlar7.html>

Kenan Olgun, “Türkiye’de Cumhuriyet’in İlanından 1950’ye Genel Seçim Uygulamaları”,

<http://www.atam.gov.tr/wp-content/uploads/01-kenan-olgun.pdf>

Sınıfın Gündemi...

Koç Grubu'na bağlı, Tüpraş'ın İzmir, Kocaeli, Kırıkkale ve Batman Rafinerileri'nde çalışan 4.300 işçi, toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine, dört rafineride aralıksız olarak eylemlerini, kararlı bir şekilde sürdürüyor. Petrol İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler, Koç Holding'in, iki yıl olan toplu iş sözleşme süresini, üç yıla çıkartma, vardiya sistemi ve ücretli izin konularında, işçilerin aleyhine değişiklikleri dayatmasına, örgütlü bir biçimde karşılık veriyorlar. İzmit Tüpraş işçilerinin, Aliağa işletmesindeki işçilere destek ziyaretinde, işçiler adına bir konuşma yapan Petrol İş Aliağa Şb. Başkan Yrd. Veyssel Gündüz "yürütülen toplu iş görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, uzun süredir sürdürülen eylemlerimiz devam ediyor. Kazanılmış haklarımızı asla gasbetmeyeceğiz, bu saatten sonra asla geri adım atmak yok. Daha önce söylediğimiz gibi, üretimden gelen gücümüz kadar, tüketimden gelen gücümüzü de kullanacağız. Buradan tüm emekçileri, Tüpraş işçilerine destek olmak için, tüm Koç Holding ürünlerini boykot etmeye çağırıyoruz" dedi.

Eti Gıda bünyesinde bulunan, Eskişehir ve Bilecik'te fabrikalarında çalışan, yaklaşık 4.600 işçi, örgütlü oldukları Tek Gıda İş Sendikası'nın ocak ayından beri yürütmüş olduğu Toplu iş sözleşmesinin tıkanma noktasına gelmesi sebebiyle, 13 Haziran'a kadar taleplerinin kabul edilmemesi durumunda greve çıkacaklarını açıkladılar. İşçiler adına basın açıklaması yapan Sendika Genel Sekreteri Mustafa Akyürek "Bu güne kadar toplam 9 oturum yapıldı, ancak bir sonuç alınamadı. Arabuluculuk sürecinde de bir sonuç alınamadı, ücretler ve toplu sözleşmenin yürürlük tarihi konusunda anlaşma sağlayamadık. Bizim talebimiz toplu sözleşmenin iki yıllık ve yürürlük tarihinin 1 Ocak 2019 olması, işçi ücretlerine de yüzde 33 oranında artış ve kıdem yılı zammı idi. İşveren bu taleplerimizin çok uzağında bir teklifle geldi. Eti Gıda bu katı tutumunu değiştirmezse 13 Haziran da greve çıkacağız" dedi.

Ekonomik kriz derinleştikçe, işsizlik çok daha yüksek noktalara geliyor. Rakamsal verilerle ifade edilmesinin dışında bu durum, patronların elinde gün be gün daha da keskinleşen bir kılıç gibi, emekçilere ve işçilere yönelik kullanılıyor.

Sermaye birçok TİS görüşmelerinde bu silahı çok rahat kullanabiliyor. İşyerlerinde örgütlü olan işçi ve emekçiler, bu saldırıya grevle karşılık verirken, örgütsüz olan kesim, patronun dayatmasını sessizce kabullenmek zorunda kalıyor. Kocaeli'de bulunan, mutfak eşyaları üreten Cem Bialletti fabrikasında çalışan işçiler, örgütlü oldukları Birleşik Metal-İş Sendikası'yla yürüttükleri TİS görüşmelerinden bir sonuç alamayınca greve çıktılar. Yaklaşık 100 işçinin çalıştığı fabrikada, işçilerin 4 lira 40 kuruş zam talebine, patronun 1 lira 60 kuruşluk zam önerisi, TİS görüşmelerini tıkanma noktasına getirdi.

Ekoloji Ölüm ve Para

4 Mayıs 2019 Cumartesi günü, Atakum Belediyesi Tiyatro Salonu'nda, Kuzey Kültürevi'nin düzenlediği "Karadeniz'de Çevre Mücadelesi" konulu panel yapıldı. Bu konuda özlenen panellerdendi. Kimyasalların ve formüller öne çıkarılmadan, doğayı ve insanlığı kapitalist barbarların nasıl yok etmek istedikleri anlatıldı.

gelemeyip birbirlerinin deneyimlerinden yararlanamadıkları, dolayısıyla da, her hareket başlarken aynı zorluklarla yüzleştikleri anlatıldı. Birlikte düşünbilmenin yolu ise aynı pencereden bakıp, sınıfsal bakışla örgütlenmeli çevreci ve ekolojik hareketler vurgusu yapıldı. Yalnızca, yasal mücadelelere hapsedilen ve görünürlüğü çok olan

Panelistler, palyatif burjuva çevreci akımların en sonunda devletin dümenine geçtiklerini anlattılar. Çevre ve ekolojik savaşımın sınıfsal yanı ön plana çıkarılmadan başarı sağlanmasının olası olmadığı vurgulandı. HES'lere yalnızca çevre katliamı için değil, göletler çamurla dolana kadar enerjisinden yararlanılacak mal, sonra da suyu satmak üzere kullanılacak mal olarak bakıldığını gerçeği anlatıldı. Devlet aklının her yerde aynı olduğunu vurgulayarak, Türkiye'de "nükleer çok iyidir" deyip övgüler yağdırılırken, Japonya'da patlamalar sonucundaki bilimsel veriler hasıraltı edilip, nükleer atıkların olduğu alanlara teşvikler verilerek insanlar oralara çekilmeye çalışılıyor, denildi. Bir yığın çevre oluşumlarının bir araya

yerler, yasalar değiştirilerek sönmelenirken; kazma ve kürekle mücadele eden gözden ırak yerler, mücadeleleri kazanıyorlar örnekleri verildi. Yani direnişlerin olmadığı yerlerde başarılı olunamayacağı gerçeği öne sürüldü. Bu çerçeveden bakılınca, çoğu çevre söyleşileri ve eylemlerinden daha doyurucu bir panel oldu. Çünkü, HES'lerin ne tür kimyasal yaydığı formüllerini, hiç bilgisi olmayan insanlara anlatılacağına; Melet vadisinde ki şimşirlerin nasıl yok olduğunu göstermek daha belirleyici oluyor! Yine, Ünye Çimentonun doğaya saldırdığı kimyasalların adlarını sayıp ezberletmeye çalışmaktansa; Fatsa ve Ünye'den, Akkuş ve Aybastı'ya kadar yok olan Karaağaç köklerini gösterek gerçekler algılatılabiliyor ancak! (İşbaşı Samsun)

En uzun koşuysa elbet
Türkiye'de de Devrim
O, onun en güzel yüz metresini koştu
En sekmez luerin namlusundan fırlayarak ...
En hızlıydı hepimizin,
En önce göğüsledi ipi...
Acıyorsam sana anam avradım olsun
Ama aşk olsun sana çocuk, Aşk olsun... C. Yücel

Bir İşçiden Sibaş Direnişi'ne Dair İzlenimler

Kenan Güngördü

SİBAŞ fabrikası; Aydın ili Söke ilçesinde Akçakonak köyünün kenarında bir yerde. Akçakonak köyünde yaşayan herkes birbirini tanır veya birbirinin akrabası/yakınıdır.

Sosyal medyadan yaptığım duyurularla Sibaş'ta başlayan direnişini ziyaret edeceğimi beni takip eden-

manlardaki olumsuz tutumu ve şu anki destek yönündeki değişikliği ise başka bir tartışma konumuz olmuştur. Hatta sonradan bize dahil olan bir kadın direnişçinin iki çocuğu ile çadıra gelen eşinin desteği direnişin şimdiden zaferle sonuçlanacağını gösteriyordu. Zaman geçiyordu ve ben yola çıkmalıyım. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Sıcak sohbet ve dayanışma sözleri

ler biliyordu. Söke'ye girişte otobüsümüz durdurulup kimlik kontrolü yapıldığında Ankara yürüyüşüm gibi bir durumla karşılaşacağımı sandım. Ancak rahatça geçtik kontrolü ve ilçe garajında indim.

Köydeki arkadaşlardan biri gelip beni köy minibüsüne bindirdi. Minibüste olan ya da yolda arabaya binen herkes birbirine selam veriyordu. İşlerindeki tek yabancı bendim ve garajdan binenlerin hepsi benim SİBAŞ'ta ineceğimi biliyordu. Fabrikaya varmadan Akçakonak tabelasını gördüğümde yakınlaştığımı anlamıştım. Camdan baktığımda köyün girişine "1 MAYIS'a çağrı" pankartının asılı olduğunu gördüğümde inanılmaz mutlu oldum.

Ve şoför bana dönerek burda inecek-sin dedi. Teşekkür ettim ve indim. İner inmez sağımda Sibaş tabelasını gördüm. Solda (tam fabrikanın karşısında) bir çadır duruyordu. Arkadaşlarla kucaklaştık ve çadırın içine girdik. Biraz sohbet ettikten sonra çaylarımızı yudumlamaya başladık. Küçük tüpte pişen makarnayı da yedik yemesine ancak makarna fazlaydı ve uzunca bir süre espri konumuz oldu :)

Direnişin başlangıcı, sendika üyelikleri ve işten atılma süreçlerini uzun uzun konuştuk. Resim çektirdik vs.

Direnişçilerin yüzlerindeki cesaret ve sözlerindeki kararlılık beni fazlasıyla umutlandırmıştı. Köy halkının ilk za-

sonrasında çadırın önünden köylerini anlatmaya başladılar. Evlerine davet ettiler ancak benim işim vardı ve İstanbul'a dönüp direniş yerime gitmem gerektiğini anlatmak zor oldu. Çünkü dayanışma ziyareti olduğunu bilseler bile misafirperverlik duyguları öne çıkıyordu.

Birbirimize dayanışma sözü verdik. Zafer günü onları tekrar ziyaret edeceğimi söyleyerek ikna ettim. Akşam olduğu için onlarda o günkü eylemlerini sonlandırmıştı. Bana Söke garajına kadar eşlik ettiler ve buruk bir geçici veda-laşma yaşadık. Geçici diyorum çünkü o kararlılık ve bağlılık ile SİBAŞ patronlarının onlara karşı duracağına inanmıyorum. Küçük bir köyde 3-5 kişi ile başlayan direniş önce köy halkını sonra Söke'yi/Aydın'ı ve tüm Türkiye'yi etkisi altına almıştı. Günden güne büyüyordu. O yüzden patronun direnişçilerin sendika taleplerini en kısa sürede kabul etmesi ve onları işe başlatması yararına olacaktır.

Son olarak tavsiyem: Ben gittim gördüm. Bence sizde gidip görün. Ya da direnişlerine destek olmak için paylaşımlar yaparak ve mümkün olduğu kadar yayarak destek olun. (Burada anlattıklarım o kadar kısa oldu ki. Yaşamak gerek)

SİBAŞ işçisi kazanacak!

YAŞASIN Sibaş direnişi!

YAŞASIN sınıf dayanışması!

Gazete Fersude'den alınmıştır.

Sınıfın Gündemi...

Lüleburgaz'da bulunan Sanofi İlaç Fabrikası'nda çalışan ve Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler, ocak ayında başlayan TİS görüşmelerinden bir sonuç alamayınca grev kararı aldılar.

Petrol-İş Şb. Başkanı Ercan Yavuz " Bugüne kadar 7 görüşme gerçekleştirdik, idari maddelerde anlaşma sağlanırken, ücret artışlarında bir anlaşma sağlayamadık. Bu güne kadar işçiler fabrika içinde çeşitli eylemler ortaya koydu, görüşmeler devam edecek. Bu süreçte eylemler de devam edecek, görüşmelerden bir sonuç alınamaması durumunda 28 Mayıs'ta greve çıkılacak" dedi.

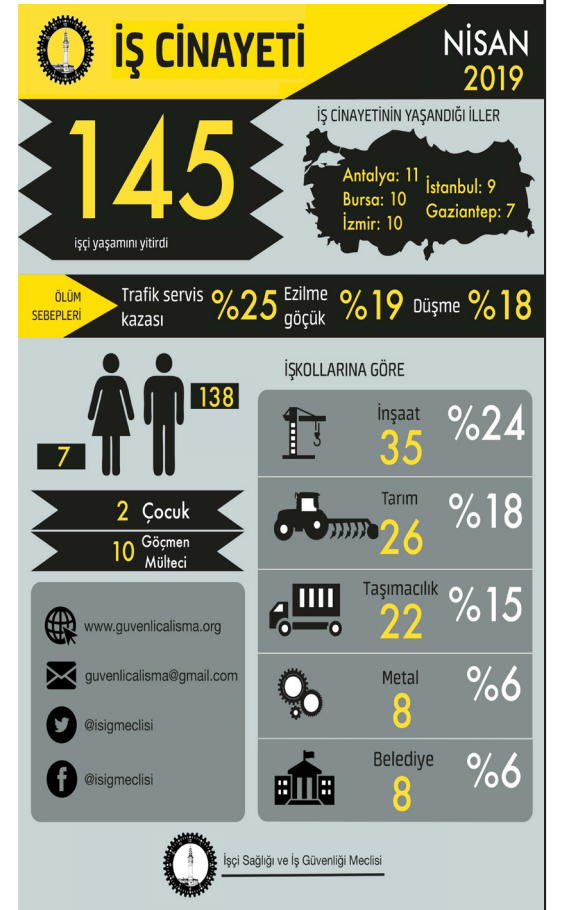

PTT'de çalışan taşeron işçiler, PTT Kargo Sen'i kurarak, bu sendika adı altında örgütlendiklerini duyurdular. PTT bünyesinde taşeron işçi sayısının 13 bini aştığını ifade eden işçiler, asıl işi kendilerinin yaptığını ama hala taşeron statüsünde çalıştırıldıklarını söylediler. İşçiler yayımladıkları kuruluş açıklamasında " Biz çalışanlar olarak, hak tanımaz bu köhne sistemi kabul etmiyoruz. Hükümetin söz verdiği, taşeron şirketlerin kaldırılması sözünü yerine getirmesini talep ediyoruz. Bu doğrultuda emeğimize sahip çıkmak, kendi sözümüzü söyleyebilmek için kendi bağımsız sendikamızı kurduk." ifadelerine yer verdiler.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, nisan ayı iş cinayetleri raporunu yayınladı. 145 kişi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Sömürü düzeni, iş güvenliği önlemlerini bir maliyet unsuru görerek, işçilerin, emekçilerin ve çocukların yaşam hakkını yok sayıyor. Nisan raporu, tarım iş kolunda çalıştırılan iki çocuğun da ,bu cinayetlerde yaşamını yitini gösteriyor.

Çocuk emeğini ucuz iş gücü olarak gören, sermaye düzeni, çocuklara eğitimi, çocukluklarını aşamayı değil, tarlalarda, fabrikalarda çalışmayı uygun görüyor. TÜİK verilerine göre, her beş çocuktan biri çalışıyor. Türkiye'de, son verilere göre 22 milyon 920 bin 422 çocuk nüfus olduğu söyleniyor, yani 4.5 milyon çocuk işçi olarak yaşamını sürdürüyor. Burjuva devlet bu durumu da bir büyüme göstergesi olarak kayıt altına alır herhalde.

Bir Despot Gücünü Nereden Alır?

Yusuf Erdem

Bir “despot(tiran, diktatör, şef, duçe, führer, reis, müstebit)’un, asıl güç kaynağı nedir? Tarihteki örnekleri derinliğine incelediğinizde şu kanaate ulaşıyorsunuz:

Bir despotun sahip olduğu gücün asıl kaynağı, genellikle sanıldığı gibi;

- Sahip olduğu sınırsız yetkiler değildir.

- Kişisel çıkarları çevresinde toplanan

- Dalkavuklar,

- Dönekler (eski muhalifler),

- Yozlaşmış uşak ruhlu bürokratlar ve

- Onun gücünden yararlanan vuruncu zenginler takımı değildir.

- Diktatörün her yaptığı uygulamayı meşrulaştıran, kutsal kitaplarda yerini gösteren yozlaşmış ilahiyatçılar da değildir.

- Hatta onun hizmetindeki silah gücü (ordu, polis, milis gücü ve korumalar ordusu) değildir.

- Ve hatta baskı, zulüm ve sömürü çarkının mahkemelerinde, hapishanelerinde, darağaçlarında ve devletin karanlık yargısız infazlarında bile değildir.

Bir despot asıl gücünü; acı çeken, tepki göstermesi, sesini yükseltmesi ve mücadele etmesi gerekenlerin,

- Suskunluğu, tepkisizliği ve ataletinden,

- Vicdanların kararıp taşlaşmasından,

- Geniş emekçi yığınların örgütsüzlüğünden,

- Örgütsüzlüğün neden olduğu kendini güçsüz, sahipsiz ve yapayalnız hissetmenin yol açtığı korku ve çaresizlik hissinden,

- Birlikte mücadele etmeleri gereken güçlerin parçalanmışlığı ve rekabetinden (ki rekabet kesinlikle ortak mücadelenin engeli değildir.),

- Sözde muhalif veya reformizm, nasyonalizm (ulusalcılık) ve ‘sol’ liberalizm... gibi burjuva ideolojilerini emekçilere ve gençliğe “devrimcilik / komünizm” olarak göstermeye çalışan kalpazanların bulaşıcı etkilerinden,

- En büyük acıyı çeken geniş emekçi yığınların cehalete, dini ön yargılara, diktatörlüğün zehirli ideolojik etkilerine terk edilmiş olmasından,

- En acısı da bu bilinçsiz ve örgütsüz geniş yığınların azımsanamayacak bir bölümünde –tıpkı kasabın kanlı bıçağını yalayan danalar gibi- despota duyduğu hayranlıktan ve nihayet;

- Bütün muhalif güçleri devrimci bir mücadele hattında birleştirecek akıllı, yiğit, her koşulda ustaca mücadele etmeyi bilen güvenilir bir öncü, bir devrimciler örgütünden yoksun olmaları.

Korkuyu öfkeye, öfkeyi umuda, umudu bilince, bilinci kavgaya ve kavgayı zafere taşıyacak asıl mani-vela budur.

Düşmanın düşmanlığını yapması doğaldır ve ona kızmanın bir anlamı da yoktur. Asıl tehlike bizim bize yaptıklarımız; daha doğrusu yapmamız gerekenleri yapmayışımız veya yapamayışımızdır.

EK:

Despotizmin panzehiri;

Olanı biteni dupduru kavramak, önümüzdeki tehlikeleri önceden görebilmek ve ona göre hazırlık yapmaktır.

Asıl gücünü, sonuna kadar haklı olduğu inancı ve geleceğin bize ait olduğu bilincinden almaktır.

Örgütlenip birleşerek umutsuzluğu cesarete, öfkeyi umuda dönüştürmektir.

Sınıflar kavgasında yiğit, akıllı ve güvenilir bir kılavuza; bir devrimciler örgütüne sahip olmaktır.

Emekçi yığınlar arasında etkin bir devrimci ajitasyon, propaganda örgütleyerek emekçileri sınıf düşmanı diktatörlüğün etkisinden kurtarmak ve despot ve çevresini teşhir ve tecrit etmektir.

Olmayan şeyler (etkin parlamento, anayasa, adil yargı, şeffaf-dürüst-adil seçimler, basın-düşünce-ifade özgürlükleri, yolsuzlukları denetleme olanağı, etkili bir burjuva muhalefet...) varmış gibi yapıp da kendini ve halkı asla kandırma-

mak, sahte kurtuluş umutları yaratmamaktır.

Düşman sınıfın iktidarından da muhalefetinden de; ideolojik, politik ve örgütsel olarak tam bir kopuşu gerçekleştirmek ve burjuvaziye tam cepheden saldırıca biçimde konumlanmak, güç biriktirmektir.

Aynı zamanda devrimcilik, sosyalizm ve devrimcilik adına; emekçiler arasında reformizm, nasyonalizm (milliyetçilik, ulusalcılık, Kemalizm, başka halkları, göçmenleri ve farklı inançları aşağılamak, Kürt karşıtlığı (hatta düşmanlığı), parlamenter ahmaklık... gibi) zehirli burjuva etkileri yayarak devrimci enerjiyi kötürümleştiren sahte ‘dost’ları da deşifre etmektir.

Lenin’in dediği gibi “*Görevler doğru saptandığında, bu görevleri yerine getirmek amacıyla, bu görevleri yerine getirmek amacıyla tekrara tekrar girişimde bulunmak için enerji mevcut olduğunda, geçici başarısızlıklar, ancak küçük musibetler olabilir.*” (Seçme Eserler; Cilt:2, s. 63)

Hayali ve sahte umutlar ile son derece gerçek tehlikeler arasında yalpalamaktan kurtulmak; önümüzdeki tehlikeleri ve mücadele fırsatlarını görerek görevleri doğru tarif etmek ve hayata örgütlü olarak müdahalede bulunacak örgütlü bir güç yaratmaktan başka çıkış yolumuz yok.

İki Sınıf ve Sınıf Mücadelesi

Nevzat Ayaydın

Kapitalizmin var oluşundan bugüne kadar iki sınıf arasında, yani burjuvazi ve işçi sınıfı arasında sürekli bir mücadele yaşandı. Zaman zaman bu mücadele ücret, zaman zaman da iktidar mücadelesi oldu. İşçi sınıfı iktidarı almak için girdiği mücadeleden kimi zaman galip, kimi zaman da yenilgiyle çıktı.

Kazandığı zamanlar mücadeleye en kararlı şekilde girdiği zamandı. Ekim devrimi bunlardan bir tanesiydi. Buna başka örnekler de ekleyebiliriz. İşçi sınıfıyla burjuvazinin karşı karşıya geldikleri zaman hep burjuvazinin krize girdiği dönemlerdir. Ekonomik kriz derinleştikçe mücadele de

daha fazla sertleşir. İşçiler bu mücadeleye önce ücret talebiyle başlarlar, daha yüksek ücret talebiyle burjuvazinin karşısına dikildiklerinde, bunun mümkün olmadığını görürler. Burjuvazi, kapitalizmin girdiği bu kriz dönemlerinden işçi sınıfını daha çok sömürerek çıkmak ister. Bunu da başaramazsa savaş yöntemini kullanır.

Savaş yöntemiyle savaş açtığı ülkeleri; hem sömürgesi altına alır hem de buralardan göç eden mülteci leri de ucuz işgücü olarak piyasaya sokarak, işçi ücretlerini en aşağı çekmeye çalışır. Bu yöntemle işçiler arasında bir rekabet oluşturarak, ucuz işgücünü oluşturarak işçi sınıfı arasında da bir bölünmeyi sağlar. Böylelikle kendisine rakip gördüğü sınıfı za-

yıflatma yolunda bir adım atmış olur. Burjuvaziye karşı birlikte mücadele etmesi gereken işçi sınıfı, milliyetçi duygularla hareket ederek kendi sınıfından olan mülteci işçilere karşı düşmanlık beslenmeye başlar ve asıl mücadele etmesi gereken sınıfı unuttur ve kendi kendinin yenilgi yolunu açar.

Bu dağınıklıktan en iyi şekilde yararlanmayı uman burjuvaziye, bunun tersini göstermekte işçi sınıfına düşüyor. İşçi sınıfı eğer, karşısında örgütlü olan burjuvaziye karşı örgütlü bir mücadele gösterirse ancak o zaman zafere ulaşabilecektir. Bugünlerde yükselen işçi sınıfı mücadelesi ne kadar zayıf görüntü sergilese de aslında durum hiç de böyle de-

ğil. Bunun en büyük göstergesi, ekonomik krizin derinleşmesi ve buna karşılık işçi sınıfının verdiği tepkileri, dünyanın birçok yerinde yapılan gösteriler ve grevlerdir. Fransa’da sarı yekekliler, Hindistan’da bir milyon kişiye yaklaşan işçi ayaklanmaları, Meksika sınırındaki işçi ayaklanmaları ve bizim ülkemizde ufaklı büyüklü işçi grevleri olmasıdır. Bunlar bugün için dağınık ve parçalı olabilir, fakat önümüzdeki süreçte işçi sınıfı birlikte mücadele eder duruma gelecektir. İşçi sınıfı ufak çıkarlar peşinde koşmanın ancak günü kurtarmaya yettiğini gördüğünde, o zaman iktidar mücadelesine yönelecektir. Bunun için de örgütlü mücadele etmesi gerekir. Ancak o zaman kurtuluşu olan sosyalizme kavuşabilir.

Diyarbakır 1 Mayıs'ında Dikkat Çeken Birkaç Nokta...

Sinan Çiftiyürek

Bir; Geçen 1 Mayıs'a oranla daha kalabalık ve canlıydı. Özellikle beyaz tül bentli annelerin ve işçi sendikalarının katılımı dikkat çekici yoğunluktaydı. Sanırım bunda 31 Mart seçim sonuçlarının yani Kürdistan'da ezici çoğunlukla belediyelerin Kayyumlardan geri alınarak halkın iradesinin özgürleştirilmesinin birden fazla etkisi oldu, olacak. Örneğin, belediyelerdeki işçilerin "işten atılırim" korkusunu yaşamadan 1 Mayıs'a katıldıkları söylenebilir. Sadece Diyarbakır'da değil her yerde katılımın daha güçlü olmasında siyasal iktidarın oluşturduğu korku duvarında ciddi gediklerin açılmış olmasındandır.

Ayrıca Batı metropollerinin AKP elinden alınmasıyla belediye yönetimlerindeki değişikliği aşan siyasal iktidarın değişiminin de yolunu açmasının yarattığı genel siyasal etkinin rolü olmuştur.

Daha önemlisi açlık grevinde binlerce tutuklunun yaşam tehlikesinin sınırına gelip dayanmalarının

yarattığı haklı tepki ve duyarlılıkla başta beyaz tül bentli anneler olmak üzere ölümleri önleme çabalarının da katılımında önemli payı olduğunu belirteyim.

İki; Polisin, kitlenin özellikle annelerin ısrarlı tutumlarına rağmen uzun süre beyaz tül bendi! alana almaması ancak üzerinden bir ki saat geçtikten sonra bırakmak zorunda kalması gibi ilginç bir durum yaşandı. Güvenlik güçleri ve esas iktidar, annelerin Beyaz tül bendini neden 1 Mayıs alanlarına almadı, dertleri, sıkıntıları neydi?

Türk iktidar ve güvenlik güçleri, yıllarca sarı-kırmızı-yeşili hedef aldılar öyle ki aynı renkleri taşıyor diye trafik lambalarına bile saldırdılar ama sonra kabullenmek zorunda kaldılar. Şimdi açlık grevindeki çocuklarının ölümlerini engellemek için ellerinde barış simgesi küçük bir beyaz tül bent taşıyan annelerin tül bendine bu korku bu telaş ne? Anlaşılması zor olan bir tepki ve korku!

Üç; Kürdistan Komünist Parti-

si (KKP) 1 Mayıs alanına gidiyor. Kontrol noktasında, önce KKP'nin Kürtçe yazılmış pankartı "tertip komitesi bize bildirmedi yasak" diyerek almadılar. Sonra Kürdistan Komünist Gençlik Meclisi ve KKP bayrak ve gömlekleri için de farklı ve anlaşılması zor gerekçelerle "Yasak almayız" dediler! Sonuç epey bir uğraşın ardından KKP gömlek ve bayraklarıyla alana girildi!

Dört; Bir şey daha dikkat çekiciydi; 1 Mayıs alanına Türkiye Komünist Partisi engelsiz girerken, Kürdistan Komünist Partisi(KKP) için "yasak" denilmesi ilginç bir tablo oluşturdu. İki saate yakın süren tartışmalarda farklı farklı gerekçeler söylendi. Örneğin, "listede KKP adı yok, komünist parti ismiyle alana almayız, sizin adınız Yargıtay'ın yayınladığı parti listesinde yok"! Sonuç uzun bekleyişin ve ısrarımızın ardından alana ancak KKP'nin gömlek ve bayraklarla girebiliyoruz fakat Cîwanên Cîvata Komunistên Kurdistan

(CCKK) ait bayrak ve gömlekler olmadan.

Beş; KKP, ülkede ve yurtdışında olduğu her yerde bayrak ve flamarlarıyla her yerde Amed benzeri çıkartılan zorluklara rağmen meydanlarda yerini aldı ve 1 Mayıs'a dair mesajlarını işçilere, emekçilere ilan etti.

Sonuç; Her şeye rağmen alanda işçi emekçi kitler, hükümetin başta alın terleri olan Kıdem Tazminatlarının fona devredilerek gasp edilmesi olmak üzere iktidarın işçi, emekçi düşmanı politikalarına karşı tepkilerini dile getirdiler. Kapitalist sömürü düzenini lanetlediler. Açlık grevlerinde tutuklu ve tutuksuz ölüm gibi tehlikeli bir sınıra dayanan insanlarımızın haklı ve sade taleplerine ilişkin başta Adalet Bakanlığı olmak üzere siyasal iktidarın tutumunu eleştiren ve sorumluluğunu yerine getirmeye çağıran sloganlar haykırıldı, masajlar verildi.

1 Mayıs 2019

canbegyekbun@hotmail.com

Devrimciler Ortalama İnsanlar Değildir

Mustafa Özkan

Biz ortalama insan olarak hareket edersek, ortalama insanların tavırları daha aşağılara iner. İnsanların önüne hedef koyanlar ortalama insan tavırları gösterememeli-dirler. Dünyanın hiç bir yerinde doğru tavır göstermek kendiliğinden olmaz. Örgütlü insanların tavırlarıyla örgüt-süzlerin tavırlarının aynı olmayacağı gibi!

Son yıllarda, özellikle kitlelere önderlik ettiğini söyleyenler, normal kitle tavırları sergiliyorlar ve bunu halka inmekle olarak niteliyorlar. Bu söylemi kabul edip uygulamaya geçirdiğimiz andan itibaren çuvaldadık ama farkında bile değiliz.

Ne yani halkı hiçe mi sayacağız diyeceksiniz? Halkı hiçe saymak, onu anlamamaktır aslında. Çünkü biz hedeflerimizi ne kadar aşağıya çekerek, halk aşağı çektiklerimizi bir kez daha aşağı çeker. Bu günlerde tam da o halleri yaşıyoruz da şaşkınlığımızı halka küfürler yağdırarak açık ediyoruz! Özellikle seçimin biri soğumadan diğerinin ateşiyle yandığımız şu günlerde, tamda o anlamsızlıkları yaşıyoruz. Partilerin hedefleri ortalama, devrimcilerin ki

de ortalama. Öyle olunca oy sahtekarlıklarını bir yana bırakırsak, seçimlerde şaşkınlıklar yaşıyoruz hep beraber!

Koca koca partiler, seçim propagandalarını "yahu yıllardır sizleri yaşanamayacak hale getirenler oy verecek değilsiniz ya" üzerine kuruyor. Solcular ise "insanlar avanak değil ya bunlara tek-rar oy versin" dedikten sonra, oy verince de "bu ülkenin bil-mem kaç aptal" diyebiliyorsa, asıl yapması gerekenler gereğini yapmıyorlar demektir. Hal böyle olunca, iş isteye-ne "siz merminin kaç para olduğunu biliyor musunuz" diyen politikacıyı, iş isteyen bile alkışlıyor da biz, avanaktan da öte aptallaşıyoruz!

Öyleyse ne yapmalı? Seçim ortamında politika yapmayı adet haline getirilmemeli mesela! Politika seçim zamanına endekslenirse; ülkenin tüm partileri, yalnızca seçim zamanı mağlubiyetler yaşatmaya çalışırlar iktidara. Diğer zamanlar, "kırk dönüm bostan, yan gel yat Osman! On-ların en önemli mücadeleleri bu, bundan ötesini beklemek saflık olur diyelim! Devrim-ciler, söylediklerini illa da bu gün olması için söylemezler ki! Seçimlerin neye varacağını bile bile, sonuçlara endeks-

li olmanın anlamsızlığını bilirler de ona göre tavır belirlerler devrimciler! Bunu seçim atmosferinde daha yaygın propaganda yapmaları doğaldır ama o atmosfer olmadan da doğruları söylerler. Şimdi devrimci saydıklarımızın büyük bir kısmı, ehveni şerlere sarılmış durumda, çaresizliklerden! Halk katmanları çıtayı bir alta çekeceği için, şerlere odaklanıyorlar da toplumsal değişiklikler bile gündeme gelmiyor; bırakın devrimciliği! 12 Eylül öncesi, burjuva partilerini aynı kefeye koyduğumuz için, devrimciler devrimci saflarda, yoksul halk ise devrimci olmasalar bile ehveni şerleri deniyordu, bu günkü bizim oluşturduğumuz hat-ta çizgiyi çekerek! En azından aynı çiftliğin malları da olsa bir dönem kır ata binerken, ertesi dönem, güvercinin kanat-larına bırakırlardı kendilerini!

Yani seçenekler üretilirdi de seçenekler çabuk tüketilirdi o zamanlar. Şimdi ise kafalarda muhalefet mi, iktidar mı seçeneği olduğu belli bile değil! Biz ise yanaştıkça yaşıyoruz, muhalefetin en gerisine de, seçenek olmaktan ari tutuyoruz kendimizi! Seçim dönemlerinde bile sözlerimizi söylemekten imtina ediyoruz, utangaç tavırlarla da olsa, müttefik saydıklarımıza zarar gelir diye. Öyle

olunca bizi hiç bir şey yerine koymuyor yardım ettiklerimiz bile! Bu saydıklarımın sonucu, en anlamlı tabirle harakiri yapmaktır. Kendi adımıza bir şey söyleyeceğimiz günler gelmeyecektir böyle giderse! Zaten istenende bu! Akılmızı başımıza devşirip, başkalarının yenilmelerini engellemek için, kendi yenilgilerimize seyirci kalmaktan vazgeçmezsek, yok olacağız! Başkalarıyla kaynaşınca, çimentoyu bırakın moloz bile çıkmaz bizden. O yapılarda bile sırtız da ne İsaya ne Musaya yararız! Örnekleri bol bu gün! Elbette sürekli acılar getiren bir iktidara oy vermektense, ne yapacağını bilmediğimiz birine oy vermek bile daha akılcıdır diyenler de olabilir!

Ama onu kurtuluş göstererek, söylem belirlemek, geleceğimizi yok etmektir. 12 Eylül öncesi, Demirel'i baş düşman ilan edip, onu devirmeyi kurtuluş göstermelerimiz, bizden çok düşmana yaradı. Biz 12 Eylül'ün işkence tezgahlarında, ölümü kurtuluş görürken, analarımız Demirel gitti diye seviniyordu bizim adımıza "Bir nehirde, aynı suda iki kez yıkanamazsınız" deniyor ya... Biz kaç kez aynı suda yıkanma rekoru kırıyoruz da, hala halka aptal mı diyoruz?!

1 Mayıs'ın Ardından...

Komünist Hareket / Söz ve Eylem'in yıllardır 1 Mayıs alanlarındaki haykırırlarında, bildirileri ve afişlerinde dile getirdiği sloganlarından birkaçını yeri gelmişken tekrar paylaşmak isteriz:

"Yolumuz, işçi sınıfının devrim yoludur!"

"Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!"

"İşçi sınıfı ya örgütsüzdür, köledir; ya devrimcidir, her şeydir."

"Başkaldır, ücretli köleliğe son ver!"

"Tek yol devrim, silahımız parti!"

"İşçilerin birliği, sermayeyi yenecek!"

"Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!"

"Halklar arasında savaşa, sınıflar arasında barışa HAYIR!"

Devrimci sınıf siyasetinin düsturu olan bu sloganlar 1 Mayıs'ın gerçek anlamını içermektedir. Ne var ki ve ne yazık ki enternasyonalist devrimci (komünist) hareket parçalı, güçsüz ve sınıf hareketinden otuz küsur yıl çok büyük ölçüde uzak düşmüş durumda.

İşçi hareketi ile devrimci hareket ayrı ayrı kanallarda aktığı için her ikisi de cılız ve güçsüz. Devrimci sloganlarımız sınıfamıza mal olmadıkça, yani devrimci yüksek nitelik sınıfamız içinde devrimci bir yığınsallığa (niceliğe) yükselmedikçe ödeyeceğimiz

bedel çok daha ağır olacak; düşman sınıf, hem tarihsel, hem siyasal ömrünü çoktan tamamladığı, kriz içinde debelendiği ve yönetmekte çok zorlandığı halde, biz yeterince örgütlü olmadığımız için tarihten gün çalmaya devam edecektir.

Ayrıca işçi hareketi ile devrimci hareketin buluşması, hiç kuşkusuz diğer tüm ezilenlerin (gençlik, çevre, kadın, inanç, ezilen ulus hareketlerinin) de çevresinde birleşip buluşacağı ana omurgayı oluşturacaktır.

Devrimin amiral gemisini (sınıfın devrimci partisini) bir an önce inşa ederek onun kılavuzluğunda sınıfamızla

buluşarak geleceğe doğru diren bir kanal açmak ve bütün ezilenlerin devrimci enerjisini bu sel yatağına akıtmak; böylece devrimci niteliği devrimci nicelikle taçlandırmak; "komünist" sıfatını hak etmenin tek yoludur.

2020 1 MAYISI'nda alanlara -ve özellikle TAKSİM 1 Mayıs Alanı'na- daha güçlü, daha örgütlü çıkmak için bütün komünistler el birliğiyle daha şimdiden hazırlanmaya, niteliği netleştirip niceliği büyütme, işçi sınıfı ve emekçilerle bağlarını pekiştirmeye başlamalıdır.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
Yaşasın Proletarya
Enternasyonalizmi!**

